Εργασία στην Νεοελληνική Γλώσσα

Φώτης-Παναγιώτης- Μιχαλακόπουλος Α2

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Ο κινηματογράφος ή σινεμά είναι αυτό που λέμε σήμερα η έβδομη τέχνη. Εμφανίστηκε αρχικά το 1878 ως νέα τεχνική καταγραφής και οπτικοποίησης της κίνησης από τον Βρετανό φωτογράφο 'Εντουαρτ Μεϊμπριτζ, ο οποίος κατάφερε να απεικονίσει την κίνηση ενός αλόγου. Ταυτόχρονα και στην Γαλλία ο Ετιέν Μαρέ έκανε κάτι παρόμοιο με το πέταγμα ενός πουλιού.

Λίγο αργότερα το 1850 εφευρέθηκε από τον Αμερικανό Ουίλιαμ Ντίκσον το κινητοσκόπιο στο εργαστήριο του Τόμας 'Εντισον. Το κινητοσκόπιο (μηχανή προβολής) παρουσιάστηκε επίσημα το 1891 μαζί με την πρώτη κινηματογραφική ταινία.

Το 1895 οι αδελφοί Λυμιέρ εφεύραν τον κινηματογράφο και στις 28 Δεκεμβρίου του ίδιου έτους έκαναν την πρώτη δημόσια προβολή στο Παρίσι.

Ο ελληνικός κινηματογράφος ξεκινάει το 1906 με τους αδερφούς Γιαννάκη και Μίλτο Μανάκια. Οι αδερφοί Μανάκιοι δημιουργούν ένα μοναδικής αξίας αρχείο με πάνω από 60 ταινίες. Ένας Γάλλος κινηματογραφιστής ο Λέονς, γυρνά τα πρώτα επίκαιρα από την Μέσο Ολυμπιάδα της Αθήνας, την ίδια χρονιά.

Το 1907 ανοίγει ο πρώτος κινηματογράφος στην Αθήνα. Την χρονική περίοδο 1910-1911 γυρίζονται ορισμένες βουβές κωμωδίες μικρού μήκους από τον σκηνοθέτη – ηθοποιό Σπύρο Δημητρακόπουλο.

Το 1914 ιδρύεται η κινηματογραφική εταιρία ''Αστυ Φιλμ» .Η «Γκόλφω» είναι η πρώτη Ελληνική ταινία μεγάλου μήκους διάρκειας 70 λεπτών από τον Κων. Μπαχατώρης.

Παρά τις αντιξοότητες του πολέμου εκείνη την περίοδο αναδεικνύονται σημαντικοί Έλληνες σκηνοθέτες (Γεώργιος Προκοπίου, Δημήτρης Γαζιάδης κ.α).

Η πρώτη μεγάλη εμπορική επιτυχία έρχεται το 1920 με το φίλμ «Ο Βιλλάρ στα γυναικεία λουτρά του Φαλήρου» του σκηνοθέτη Νικολάου Σφακιανάκη,

Την χρονική περίοδο 1928-1931 μεγαλουργεί η κινηματογραφική επιχείρηση «Νταγκ-Φιλμ». Ξεχωρίζουν οι ταινίες «Δαφνις και Χλόη» (1931) σε σκηνοθεσία Ορέστη Λιάσκου, «Έρως και κύματα» (1928) σε σκηνοθεσία Δημητρίου Γαζιάδη.

Το 1932 παίζεται στους κινηματογράφους η πρώτη ομιλούσα ταινία ο «Αγαπητικός της Βοσκοπούλας» της Ολύμπια Φιλμς σε σκηνοθεσία Δ Τσακίρη, «Οι Απάχηδες των Αθηνών» μια από τις πιο αξιόλογες προσπάθειες του ομιλούντα κινηματογράφου και η προβολή της συνοδεύεται από τα τραγούδια του έργου και κάποιους ήχους γραμμένους σε ένα γραμμόφωνο που κρύβεται πίσω από την οθόνη.

Ο Φιλοποίμην Φίνος εμφανίζεται στο προσκήνιο της Ελληνικής παραγωγής ιδρύοντας μαζί με συνεταίρους το 1939 τα «Ελληνικά Κινηματογραφικά Στούντιο» και γυρίζει την πρώτη του ταινία σαν παραγωγός αλλά και σκηνοθέτης « Το τραγούδι του χωρισμού» .Το 1942 ιδρύει τη «Φίνος Φιλμ» που έμελλε να σφραγίσει την ιστορία του Ελληνικού κινηματογράφου. Μέσα στην κατοχή γυρίζονται δύο σημαντικές ταινίες « Η φωνή της καρδιάς» (1943) σε σκηνοθεσία Δ Ιωαννόπουλου και «Χειροκροτήματα» (1944) σε σκηνοθεσία Γ Τζαβέλα. Και στις δύο εμφανίζεται ο Δημήτρης Χόρν προκαλώντας αίσθηση. Το 1944 η μεγάλη μας τραγωδός Κατίνα Παξινού τιμάται με το Οσκαρ Β ΄γυναικείου ρόλου για την ερμηνεία της στην ταινία « Για ποιόν χτυπάει η καμπάνα»

Ξεχωριστές ταινίες για το ελληνικό σινεμά είναι «Πικρό ψωμί» (1951) σε σκηνοθεσία Γ Γρηγορίου, «Μαγικό πόλη» (1953), ο «Δράκος» (1955) σε σκηνοθεσία Ν Κούνδουρου, η «Στέλλα» (1955) το «Κορίτσι με τα μαύρα» (1956) σε σκηνοθεσία Γ Τζαβέλα.

Το 1960 ξεκινάει το φεστιβάλ κινηματογράφου της Θεσσαλονίκης με σκοπό να αποτελεί ένα ετήσιο πανόραμα του ελληνικού σινεμά και να βραβεύει τους δημιουργούς του. Την ίδια χρονιά η Μελίνα Μερκούρη βραβεύεται για την ερμηνεία της στο «Ποτέ την Κυριακή» του Ντασέν στο φεστιβάλ Καννών και ο Μάνος Χατζηδάκης παίρνει Οσκαρ τραγουδιού για τα «Παιδιά του Πειραιά» Ο Νίκος Κούνδουρος παίρνει την Αργυρή Άρκτο στο φεστιβάλ του Βερολίνου για την σκηνοθεσία του στις «Μικρές Αφροδίτες» το 1963, ενώ την ίδια εποχή ο «Αλέξης Ζορμπάς» του Κακογιάννη παίρνει 3 Οσκαρ.

Η δεκαετία του ΄60 είναι η δεκαετία της ακμής του ελληνικού κινηματογράφου λόγω της πληθώρας των ταινιών που παράγονται και των βραβεύσεων και γι αυτό ονομάστηκε « Η Χρυσή Εποχή του Ελληνικού Κινηματογράφου»

Επιτυχημένες-αντιπροσωπευτικές ταινίες του ελληνικού κινηματογράφου την δεκαετία αυτή είναι:

« Ο Ηλίας του 16^{ου}» (1958) , « Στέλλα»(1955), «Ποτέ την Κυριακή» (1960), «Μανταλένα» (1960), « Η Λίζα και η άλλη» (1961), «Χτυποκάρδια στο θρανίο» (1963), « Τα κόκκινα φανάρια» (1963), « Η χαρτοπαίχτρα» (1964), «Ο Παπατρέχας» (1966), «Ραντεβού στον αέρα»(1966), «Το πιο λαμπρό αστέρι»(1967), «Αχ αυτή η γυναίκα μου»(1967), « Η αρχόντισσα και ο αλήτης»(1968), « Η Μαρία της σιωπής» κ.α.

Μερικοί ηθοποιοί που ξεχώρισαν είναι:

Γεωργία Βασιλειάδου, Βασίλης Αυλωνίτης, Σπεράντζα Βρανά, Μίμης Φωτόπουλος, Νίκος Σταυρίδης, Λάμπρος Κωνσταντάρας, Δημήτρης Παπαμιχαήλ, Αλίκη Βουγιουκλάκη, Κώστας Βουτσάς, Μάρθα Καραγιάννη, Ρένα Βλαχοπούλου, Γιάννης Βογιατζής, Ζωή Λάσκαρη, Νίκος Κούρκουλος, Αλέκος Αλεξανδράκης, Τζένη Καρέζη, Θανάσης Βέγγος, Κώστας Καζάκος, Ξένια Καλογεροπούλου, Ανδρέας Μπάρκουλης, Ντίνος Ηλιόπουλος κ.α.

Το 1970 δύο φιλμ του Θόδωρου Αγγελόπουλου η «Αναπαράσταση» σαρώνει τα βραβεία στην Θεσσαλονίκη οι «Μέρες του ΄36» (1972), το «Προξενιό της Άννας» του Παντελή Βούλγαρη και η «Ευδοκία» (1971) του Αλέξη Δαμιανού, δείχνουν ότι ο ελληνικός κινηματογράφος έχει μέλλον.

Η δεκαετία του 80 μπαίνει με την κυριαρχία του βίντεο. Η μεγαλύτερη παραγωγή σε βιντεοταινίες με πολύ κακής ποιότητας υλικό γίνεται αυτή τη περίοδο.

Η τελευταία δεκαετία σημαδεύεται από την είσοδο νέων δημιουργών στο χώρο του κινηματογράφου , που του ξανάδωσαν την φρεσκάδα που του έλειπε .Μαζί με τους κορυφαίους δημιουργούς που σταθερές αξίες έκαναν το κοινό να ξανά αγαπήσει το σινεμά. Και παρόλο που οι ελληνικές ταινίες αντιμετωπίζουν ακόμα προβλήματα διανομής , ο ελληνικός κινηματογράφος έχει σε πολύ καλό δρόμο και έχει λαμπρό μέλλον.

Στα τέλη της δεκαετίας του 90΄και μετά από μια χρονική περίοδο «κινηματογραφικές κάμψης »η Ελληνική παραγωγή επαναφέρει τους σινεφίλ στις κινηματογραφικές αίθουσες. Ο Ελληνικός κινηματογράφος ενσωματώνει μοντέρνες φόρμες σκηνοθεσίας

Οι ταινίες του Θόδωρου Αγγελόπουλου διαγωνίζονται και βραβεύονται στα μεγάλα φεστιβάλ με κορυφαία βράβευση τον Χρυσό Φοίνικα στο φεστιβάλ των Κανών για την ταινία «Μια Αιωνιότητα και μια Μέρα»[1998].Εξίσου σημαντικές ταινίες του « το Μετέωρο βήμα του Πελαργού»[1991].Μια άλλη ταινία του σκηνοθέτη ήταν « Το βλέμμα του Οδυσσέα» το οποίο γνώρισε μια τεράστια εισπρακτική πορεία σε όλον τον κόσμο και ήταν η πρώτη φορά που ο Αγγελόπουλος συνεργάστηκε με αμερικάνους παραγωγούς.

Ο Παντελής Βούλγαρης σημαδεύει επίσης αυτήν την δεκαετία με την ταινία του « Όλα είναι δρόμος» (1998), «Από την άκρη της πόλης» του Κων. Γιάνναρη.

Μετά το 2000 αρχίζει σταδιακά να υπάρχει μια άνοδος στην ποιότητα της παραγωγής. Ταινίες όπως η «Πολίτικη κουζίνα» του Τάσου Μπουλμέτη, με 1.600.000 εισιτήρια Οι Νύφες»(2004) του Παντελή Βούλγαρη, ταινία που απογείωσε εκ νέου τον Ελληνικό κινηματογράφο με τεράστια επιτυχία και 700.000 εισιτήρια, αριθμός που επανέφερε τις παλιές μέρες δόξας .Ο «Βασιλιάς» του Νίκου Γραμματικού , το «Σπιρτόκουτο» του Γιάννη Οικονομίδη, κ.α. αποδεικνύουν την ύπαρξη ενός δυναμικού δημιουργικού ρεύματος.

Το 2010 με 2011 έχουμε αξιόλογες παραγωγές όπως «Το τανγκό των Χριστουγέννων» του Νίκου Κουτελιδάκη ένα υπέροχο δράμα πολύ υψηλών προδιαγραφών, η «Υπογραφή» του Στέλιου Χαραλαμπόπουλου, το «Πέταγμα του κύκνου» του Νίκου Τζίμα κ.α

Οι προσπάθειες συνεχίζονται και το 2014 με την ταινία «Για πάντα» της Μαργαρίτας Μαντά, μια πολύ όμορφη και λυρική ταινία.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ έχει τεράστια καλλιτεχνική και πολιτιστική προσφορά όλα αυτά τα χρόνια της ύπαρξής του. Έχει γαλουχήσει εκατομμύρια Ελλήνων, έχει γίνει κτήμα ζωής, έχει γίνει τρόπος ζωής.

Εμείς είμαστε εδώ για να τον ζούμε, να τον αγαπάμε και να συνοδεύει τις στιγμές μας.